

Jutro od zvezda

Odnavek sem znala da nes kak i drugi, če mi nigdar nigdo i ne rekel takvoga nekej, da me ne bi razalostil. Ja sem sejeno znala da, gda bi se moje susede ze sela negdo poštel na jenu vrpu deti, da bi oni si skupa tu bili, kak da si pašu, dočem bi ja navek ze te vrpe nekam štrčala. Ne znam sad gdo to razme, gdo pak ne razme, nu bilo je baš tak.

I denes eto, dok si tak ležim i študeram, si mislim kak morebit i ne bi sad bila tu de jesem, da sem kak i drugi. Vu tem slučaju bi lepo čez dan beli se obavkala, kak i si normalni ljudi, a predvečer se oprala i za spat priredila, pak z prvemi kokošami več f posteale bila. Nu, kak ne to v životu baš se tak, kak bi morti normalno i pametno bilo, neg onak kak mora biti, evo mene sad tu de jesem, kak angel f snegu na pleča spružene, gledim zvezde. Eno lepo vidim i kola, samo ne znam su li to ona mala ili velika, nu, lepo si gledim zvezde i študeram.

Ne znam ni sama jesem li baš morala još po kmice z beciklinom šalabajzati po selu, em sem znala da na njemu svetla nemam, nu mi se činilo da birati ni nemrem. Mam gda sem se zbudila, počesala i mila, dobro sem se oblekla, debele čarape i čizme obula i z drvarne zvekla kotač, pak na cestu. Špotaju mi se kej debele čarape navek navlačim, nu ne razmeju da me tak nemre kača gristi dok po šume hodim.

Otkak su nam napravili vuličnu rasvetu na naše je ceste i v noči kak i v danu. Saka vam lampa svetli nadugo i naširoko i opče ne problem lepo se po ceste voziti, če i nemaš svoje svetlo. Valda sem zaboravela na pravu se stranu z beciklinom okrenuti, zato kej ne razmem kak mi je sad hiža Janičeva nalevo, em sem mislila da sem prema Kesačem krenula.

Nu, kak bilo, lepo sem se povezla i v glave si premišlala tere bi denes glive mogla brati, jel panjevače jel lisičarke. Najbolši su mi odnavek vrganji, se razme, fini su kak da ješ meso, em se sečam još kakvoga je okusa imalo meso, ne baš sto let prešlo kak sem ga zadnji put jela. V zajne vreme milejše mi je nekej lagano v zube deti, trgance z vrnjem, poparu od staroga kruva ili takvoga nekej, nekak mi želudec tešku hranu slabo podnaša.

Nesem se dugo vozila, gda sem nekej čula kak da pišči, ne razmem kak nes videla svetla na ceste, nu morebit sem na naopaku stranu se povezla, praf zapraf bi to prava strana bila, voziš se jednak kak i auti. Sejeno, kak nesem svetla imala, ja sem se navek vozila tak kak da sem

pešak, vususret autom, kej je bilo dobro, zato kej su me tak auti videli, a videla sem i ja njih, pak smo se vuspešno mimoilazili, oču reči do denes.

Znam da su po selu si pripovedali za mene da sem nora i opasnost na ceste, a kej sem ja tu kriva, gda steze nijakve ne bilo, em sem se morala po ceste voziti, pak nemam krila, kak ajngeli, da letim. Pazila sem navek kuliko sem mogla nu denes sem si, sad mi zgleda, samo mislila na te glive, kak je dobro da sem rano krenula, pak bum i rano došla v Brezje, morti i prve neg se razdani, a unda bum lepo mogla birati kej bi f škarniclin s kakvemi klobuki dela.

Katena susedova mi je čera donesla friška jajca, a luka sem si na placu nekteri dan pri košu za smetje onomu velikomu nabirala, čisto je fajn morem vam reči. Ne znam zakej po temu semnu hitaju ono kej još vala, em su te luk komotno mogli i prodati, samo je nekteri tu i tam imal onu crnu prašinu po sebe.

Jemput mi je pripovedal Katenin nukek kej to je, ta prašina, je rekel da su f škole vučili o tem, sad se nemrem zmisлити je li rekel da je bolest plesnivoče nejakve ili kej, nu navodno takof luk ne opče zdrav za jesti. Ja sem mu na to otpovedala da je sigurno zdravejši nek onaj teri zgleda kak da ga je gdo nacrtal, a pošprican je Bog nek zna s čem se ne, pak se unda smejal z mene.

Štela sem si, znači, lepo rano f šumu dojt, glive za obed friške nabrati, pak gda se vrnem domom bi se najela a potem odmarala. Popoldan mi je plan bil onu vreču s praznemi flašami do dučana odgurati, pak kruva i kukurizne mele kupiti, če imaju, za žgance. Ne znam zakej denes večito samo te žute grize prodavaju, nemreš više nigde pravu melu najti da bi si žgance poštene skuval.

Namesto sega toga, ležim f grabe i gledim zvezde.

Nesem sprerazmela ni kak se te bedak, teri je auta vozil, vu moj beciklin zakvačil. Najemput sem samo poletela, čižma mi je jena mam na cestu nekam opala, a auta več na ceste, dok sem z riti zemlu dodenula, videti ne bilo. Tak brzo se odigralo, za istinu povedam. Sad sem si zmolila tu i jenu krunicu, dok sem još budna. Ne znam zakej nu nekak mi se prispalo, molila sem za se moje kej su več gore na nebu ze svojemi angeleki čuvari, a tam bum jemput i ja za njimi pošla, to se spremeniti nemre. Gda si malo premislim, nekak mi se nejde gore baš još denes, kej ja znam.

Imam još i poroga luka doma f kujne na stolu, pak če i ne bum sad po glive mogla, bi se to z jajci lepo moglo speči. Navek sem rada poroga luka jela, je šteta da propadne. Janič na vrčaku

sega ima pak mi navek spukne, jemput mrkvu, drugi put šalatu, čera mi je korabu i poriluk čez lesu podala.

Sad kak da su svetla zgasili mi se čini, samo nebo još ze zvezdami svetli, na železne stupi više niš ne blešči. Praf zapraf lepo baš zgleda, kak se na svetlejše plavo se menja, to znači da bu i sunce skoro zišlo. Gda sunce zijde, unda Janič ide vrta vređivat, dok još ne vruče, prevredna je i predobra. Navek mi z dučana nosi konzerve, makar zna da nemam penez da je to platim, niti ju ne iščem da mi to se nosi, nu sejeno navek nekej prinese.

Si mislim negda ,če ima pri nami na zemle te ajngelov, teri bi bližejše čovek takvomu biču bil, nek moja Janič. Ne zgleda baš onak kak ti Bogekovi poslaniki zgledaju, buckasto i zadovolno, nasmejano, ona je suva i smežurana f licu. Gda te pogledi, bi si pomislil da je nekej na tebe srdita, kak da se luti je crte na lice zgledaju. Zato, gda pregovori, znaš da je skroz blizu nečemu dobromu i lepomu, takof mili glas ima.

F cirkve gda popeva, moreju se ove mlajše i lepše se pred njum skriti. Da se zrodila v nejakve bogate familije, morebit bi i škole vekše završila, kak je i nejne sestre čer, v Austriju je čak otišla da bi bolše nafčila se popevati. To im je familijarno, imaju sluva i glasa.

Sačkove mi konzerve Janič nosi, od paštete i mesne nareskof, prek ribicah majle v ulju potopljene, do konzervi s graškom, mahunami, kukurizum i bažulom. Denes, zamisli, moreš bažula s konzerve pojesti, več su ga tam f tvornice skuvali prve neg su ga f konzervu zaprli. Dodaš mu malo octa i vulja ze soli, narežeš luka i evot ti bažul na šalatu, sam tak, začas. Dober je, ne velim ništa, ali je bolši bil one kejš smogda dve tri vure na peči kuvali, pak je bilo dosta i za bažulovu juvu s širokemi rezanci i za bažul s kramperom, a unda još i za na šalatu. U tak se velikomu loncu kuval, da se tuliko feli moglo od jenoga lonca spraviti, ja sad još osetim kak te bažul diši.

Šumi mi f glave, je li to baš f moje glave ili po ceste več auti šume?

Sem mislila nekak da me bu več negdo dosad našel pak mi pomogel se pridiči, da pogledam kam mi je kotač hitilo, je li se more još ž njim voziti, da ne moram pešice nazaj domom. Je dobro da se nes tak daleko odvezla, viš sako zlo za neko dobro. Gda me domom dopelaju, če nem mogla sama, zato kejš noge zapraf ne osečam, bum si zmolila još jenu krunicu.

Čudno mi je nekak f glave, pak ne bu od viška, si študeram. Dok premišlam teri je denes dan, znad mene se nekej svetli i kak da mi nejakof glas na potiho pevuši i po lasi me draga, više ne znam da ležim, sem laka kak pero, letim se više i više, prema zvezdam.

Natalija Bajer, Lukač